

UKRAYNA SAVAŞI: RUSYA NELERİ YANLIŞ YAPTI?

Mart 2023 Sayı: 9

UKRAYNA SAVAŞI: RUSYA NELERİ YANLIŞ YAPTI?

Savaşın başlamasından bir yıl geçtikten sonra, Rusya'nın neden galip gelmediği, hem ABD dış politikasında hem de daha geniş anlamda uluslararası güvenlikte en önemli sorulardan biri haline geldi. Cevabın birçok bileşeni var. Ancak bu durumun ortaya çıkmasında iki sebep kritik derecede önemlidir. İlki Rus ordusunun uzun zamandır devam eden kendini yenileme çabalarının henüz istenilen aşamaya gelmemiş olması, ikincisi ise Putin'in ve Kremlin'in tamamen kapalı çalışma sisteminin ortaya çıkardığı işgal planlarının yetersizliğidir.

Birinci sebep olarak gösterdiğimiz Rusya'nın askeri modernleşme çabaları aslında uzun süredir devam ediyor. Sovyetler Birliği dağıldıktan sonra Rusya SSCB'den kalan devasa ve hantal orduyu hızlı müdahale operasyonları için tasarlanmış daha küçük bir güce dönüştürmek için büyük çaba harcadı. Amaç, Rusya'nın periferisindeki alevlenmeleri hızla bastırmaya hazır, daha küçük ama daha profesyonel ve çevik bir ordu yaratmaktı.

Bu amaçla 2008 yılında Rus ordusu, gücü yeniden yapılandırmayı amaçlayan "Yeni Bakış" adlı kapsamlı bir reform programı açıklandı. Program kapsamında, üst kadroları gençleştirmek, eğitim programlarını ve askeri eğitimi elden geçirmek, profesyonel asker rütbelerini genişletmek ve daha yeni silahlar elde etmek gibi önemli hedefler için ciddi fonlar tahsis edildi. Bu sürecin bir parçası olarak Rusya, büyük kara savaşlarıyla savaşmak için tasarlanmış büyük Sovyet tümenlerini daha küçük tugaylar ve tabur taktik grupları ile değiştirdi.

2020 yılına gelindiğinde, Rusya Savunma Bakanı Sergey Şoygu, ülkesinin ekipmanlarının yüzde 70'inin yeni olduğunu veya çağdaştırıldığını açıkladı. Ancak 2022'de Ukrayna'nın işgalinden bu yana geçen süre Modernizasyon çabalarının yüksek yoğunluklu bir savaş için

yetersiz olduğunu, yapısal sorunların devam ettiğini ve savaş alanında istenilen yeterliliğe ulaşamadığını gösteriyor.

Bunun yanı sıra, savaş başladıktan sonra Rusya'nın füze başarısızlık oranları yüksek ve tanklarının birçoğunun kendini savunma ekipmanından yoksun olması askeri ekipmanların, Şoygu'nun açıkladığının aksine yeterli düzeyde olmadığını ortaya çıkardı.

Öte yandan, Ordunun savaş sırasında eksik malzemelerle boğuşuyor olması Komuta zincirinde aşağıdan yukarıya raporlama sisteminin halen güvenilmez ve açık olmadığını bir kanıtı. Bu da muhtemelen Rusya liderliğinin, kuvvetlerinin işgalin başlangıcında gerçekte olduklarından niceliksel ve niteliksel olarak daha iyi olduğuna inanmasına neden olmuştur. Bu durum, Rus askeri yaşamını öteden beri ciddi biçimde etkileyen kronik yolsuzluk probleminin kökünü kazımakta da başarısız olduğunu ortaya koyuyor.

Kremlin, Çeçenya'daki savaşlarından sonra Rus halkına güven verme planının bir parçası olarak, acemi askerlerin savaş bölgelerinde hizmet etmesini büyük ölçüde yasaklamıştı. Bu, Ukrayna işgali için BTG'ler konuşlandırıldığı anlamına geliyordu. Ancak, savaş başladıktan sonra tam kadrolu ve donanımlı bir BTG'nin, genişletilmiş bir cephe hattı boyunca uzun süreli, yoğun bir

savaş yeteneğine sahip olmadığı görüldü. Bunun da ötesinde, Ukrayna'yı işgal ettiklerinde bu birimlerin çoğu yetersiz personele sahipti. Personel kıtlığı aynı zamanda Rusya'nın teknik olarak modern ve yetenekli ekipmanlarının niçin tam performans gösteremediğini de açıklıyor.

Ortaya çıkan bu başarısızlıklar dünyanın çoğunu şaşırtmış olabilir. Ancak Rus ordusunu izleyen uzmanların çoğu için bu durum sürpriz olmadı. 200.000 civarında personelden oluşan bir kuvveti birden fazla ilerleme hattı boyunca büyük bir komşu devlete göndermenin uygun olmadığını biliyorlardı. Bu aşamada ikinci temel sorun olarak tespit ettiğimiz sorunun yani Putin'in ve Kremlin'in tamamen kapalı çalışma sisteminin ortaya çıkardığı işgal planlarının yetersizliği üzerinde durmamız gerekiyor.

Rusya'nın kötü planlamasının performansını ve avantajlarını nasıl baltaladığını anlamak için, Moskova'nın Rus askeri doktrininin belirlediği stratejiyi izlemiş olsaydı, Ukrayna'nın işgalinin nasıl başlayacağını düşünmek yararlı olacaktır. Rus askeri doktrinine göre, bir savaş, düşmanın askeri ve kritik altyapısına karşı haftalarca süren hava ve füze saldırılarıyla başlamalıdır.

Dört ila altı hafta süren hava kuvvetleri operasyonları ve füze saldırıları, karşı ülkenin askeri yeteneklerini ve direnme kapasitesini aşındırmak için tasarlanmıştır. Rusya'nın doktrinine göre, kara kuvvetleri yalnızca hava kuvvetleri ve füze saldırıları hedeflerinin çoğuna ulaştıktan sonra hedefleri güvence altına almak için konuşlandırılmalıdır.

Rus Havacılık ve Uzay Kuvvetleri (VKS), savaşın başında Ukrayna mevzilerine karşı saldırılar düzenledi. Ancak bu askeri doktrine uygun bir saldırı biçimi değildi.

VKS kritik altyapıya sistematik olarak saldırmadı, çünkü Kremlin başlangıçta Ukrayna'nın kritik tesislerini tahrip etmek ve Ukrayna nüfusunu ateş altına almak istemiyordu. Böylece Rus birlikleri, yolları temizlenmesi ve Ukrayna ordusunun bastırılması başarılana kadar beklemek yerine, ilk günden itibaren cephe hatlarında konuşlandırıldı. Sonuç felaketti.

Moskova bu hatalı hareketinin ardından, Rus ordusunun Sibiryaya ve Rus Uzak Doğu'daki kuvvetlerini stratejik bir yedek olarak tutma geleneğine aykırı olarak, neredeyse tüm profesyonel kara ve hava kuvvetlerini çok hedefli bir işgal için adamaya karar verdi. Rusya bu kararı ile, Ukrayna'nın hedef bölgelerini aynı anda ele geçirmeyi hedeflemişti ancak bu karar savaş sahasında zaten aksayan lojistik ve destek sistemlerinin kırılmasına yol açarak durumu daha da kötüleştirdi.

Rusya'nın askeri doktrininden, neden bu kadar saptığını tam olarak bilmek zor. Ancak bunun bilinen bir nedeni çok açıktır: Savaş planları sadece Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin tarafından ve ona yakın istihbarat, silahlı kuvvetler ve Kremlin'deki sırdaşları tarafından yapılmıştı.

Bir İngiliz savunma ve güvenlik düşünce kuruluşu olan Royal United Services Institute (RUSI) tarafından hazırlanan ve kapsamlı saha çalışmalarına ve Ukraynalı yetkililerle yapılan görüşmelere dayanan yakın tarihli bir rapor, Rus Genelkurmayı'nın üst düzey üyelerinin bile işgal planlarının hazırlıkları dışında tutulduğunu gösteriyor.

Bu yüzden birçok asker ve yetkili, işgal emri aldıklarında şaşırdılar. Çoğu üst düzey subay son dakikaya kadar planlama çabasına dahil edilmediğinden, plandaki sahada ortaya çıkan birçok hataları ve

boşlukları önceden göremediler. İşgal sırasında özellikle lojistik ve mühimmat alanında ortaya çıkan sıkıntılar, Rus savunma sanayisinin mühimmat üretme ve depolama için yeterli hazırlığı yapamadığının bir işareti. Bu durum Kremlin'in Rus stratejisinde "özel dönem" olarak adlandırılan hazırlık aşamasının (büyük bir savaş için kaynakları kategorize etme, stoklama ve örgütlenme zamanı) işgal planları için uygulanmadığını gösteriyor.

Ukrayna yakınlarında konuşlandırıldıktan sonra bile, Rus birliklerine uygun seviyelerde personel veya lojistik sağlanamadı, çünkü planlamacılar birliklerin eğitim tatbikatları yürüttüğüne inanıyorlardı. İşgal başladıktan sonra, Rus kuvvetleri Ukrayna'nın iletişimini engellemeye çalıştığında, Ordunun elektronik savaş sistemlerini koordine etmek için zamanı olmadığından, kendi iletişimleri de olumsuz etkilendi.

Savaş öncesi gizlilik, özellikle hava kuvvetleri için belirgin sorunlara yol açtı. İşgalden önce, Rus pilotları Suriye'de savaşma deneyimine sahipti; ancak oradaki operasyonlar çoğunlukla çölde ve karşı direnişin olmadığı topraklarda gerçekleşmişti. Ukrayna'da ise pilotların, kendilerini vurabilecek kabiliyete sahip bir düşmana karşı, büyük ve ormanlık bir ülke üzerinde savaşma deneyimi neredeyse hiç yoktu. İşgalden önce de bu tür taktikler konusunda çok az eğitim verildi veya hiç eğitim almadılar.

Bu deneyimsizlik kısmen, bazen günde yüzlerce uçuş yapılmasına rağmen, Rusya'nın Ukrayna'nın hava kuvvetlerini alt edememesinin ve hava savunmasını sökmemesinin nedenidir. Bir diğer faktör de Rusya'nın güçlerini kullanmaya karar verme şeklidir. Rusya'nın kara birlikleri ilk günlerden itibaren ciddi tehlike altına

girdiği için, VKS'nin Ukrayna hava savunmasını bastırma görevi hızla değiştirilerek kara birliklerine yakın hava desteği sağlama görevi verildi. Bu düzenleme, Rusya'nın hava üstünlüğü kurmasını önledi ve Rusları, Ukrayna'nın Stinger füzelerinin ulaşabileceği alçak irtifalarda uçmaya zorladı. Sonuç olarak, birçok helikopter ve savaş uçağı kaybettiler.

Savaş başladıktan sonra ortaya çıkan görüntüler, Rus hükümetinde, işgali planlayan çekirdek ekibin varsayımlarının yanlış olduğunu gösteriyor. Kremlin'de savaş planlarını hazırlayan ekibin, Ukrayna ordusunun direnemeyeceğini, ABD ve Avrupa'nın Ukrayna'ya büyük destek sağlamayacağını veya en azından zamanında destek gelmeyeceğini de varsaydığı söylenebilir.

Bu varsayımlar aslında tamamen desteksiz değildi. Zelenskiy'nin onay oranı savaş arifesinde yüzde 30'un altındaydı. Rusya'nın istihbarat teşkilatları, işbirlikçi bir hükümet kurmak için Ukrayna içinde geniş bir casus ağına sahipti ve Rus istihbarat servisleri, nüfusun yalnızca yüzde 48'inin Ukrayna'yı "savunmaya hazır" olduğunu öne süren savaş öncesi gizli raporları düzenlemişti.

Ancak Kremlin, raporlarda görmek istediklerini görüyordu. Örneğin, aynı istihbarat servislerinin raporları, Ukraynalı katılımcıların yüzde 84'ünün Rus kuvvetlerini kurtarıcı değil, işgalci olarak göreceğini de söylüyordu. Öte yandan ABD ve müttefikleri, açık raporlarda ve özel görüşmelerinde, Rusya'nın planlarını ve işgal için bir bahane üretme yönündeki çeşitli girişimlerini yayınladılar ve Rusya'yı, bir savaş başlatırsa ülkenin muazzam cevaplarla karşı karşıya kalacağı konusunda özel ve açık bir şekilde uyardılar. Ancak

görünüşe göre Putin'in yakın çevresinden hiç kimse bunları dikkate almadı.

Sonuç olarak Kremlin'in hesapları tutmadı. Ukrayna, Rusya'nın Şubat 2022'de başlattığı işgale karşı direnişiyile Kremlin başta olmak üzere dünyanın geri kalanını şaşırttı. Ukrayna askerlerinin ve sivillerinin çoğunun azmi, becerisi ve cesareti, dünyanın ikinci veya en azından üçüncü en güçlü ordusu olarak kabul edilen bir ordu tarafından başlatılan bir işgali hayal kırıklığına uğrattı.

İşgalden önce popüler olmayan Zelenskiy'nin onay oranı, savaş başladıktan fırladı ve dünya çapında tanınan bir savaş zamanı lideri oldu. Ukraynalılar ise egemenliklerini savunmak, orduya katılmak ve Ruslara direnen bölgesel savunma birimleri oluşturmak için organize oldular. Ukraynalı sivil nüfus, Rus ordusu savaştaki ilerleme eksikliğini telafi etmek için elektrik enerjisine ve diğer altyapıya saldırılar başlattığında dikkate değer bir direnç gösterdi.

Öte yandan, Batı ittifakı Kremli'ni şaşırtacak derecede hızlı ve güçlü bir tepki gösterdi. ABD, Rusya'nın işgalinden bu yana Ukrayna'ya 26,8 milyar dolarlık güvenlik yardımı sağladı ve Avrupa devletleri milyarlarca dolar katkıda bulundu. Ukrayna'ya, hava savunma sistemleri, helikopterler, M777 Howitzer obüsler, Yüksek Hareket Yetenekli Topçu Roket Sistemleri (HIMARS) ve tanklar gönderdiler. Washington ayrıca, Kiev'e "hayati" ve "üst düzey" istihbarat akışı sağlamaya başladı.

NATO üyeleri Ukraynalıları silahlandırdı ve eğitti, ancak hiçbir üye savaşa katılmayı teklif etmedi. Başkan Joe Biden ve diğer Batılı liderler, Rusya ile doğrudan karşı karşıya gelmemek için Ukrayna'nın NATO

üyeliği ve uçuşa yasak bölge taleplerini dışladılar.

Ancak büyük ve kapsamlı silah yardımları Ukrayna kuvvetlerinin, Moskova'nın birlikleri üzerinde niteliksel bir üstünlük kazanmasını ve Ukrayna'nın doğu bölgelerindeki Rus lojistik depolarına ve komuta merkezlerine etkili saldırılar düzenlemesini sağladı.

Sürekli, yüksek yoğunluklu, çok hedefli ve cepheli, kara-deniz-hava bütünleşik savaş olağanüstü derecede zordur. İşgal başladıktan sonra Kremlin bu zorluğunu, savaş planlarının ve bu planlara temel teşkil eden öngörülerin geçersizliğini hemen anlamıştı. Buna göre, Rusya'nın yaklaşımını gözden geçirmesi ve daha sert bir çatışma türüne hazırlanması gerekiyordu. Ancak yine de, düzeltmeler gecikti; çünkü Kremlin bunun ülke içerisinde politik olarak popüler olmayacağına inanıyordu. Fakat Eylül ayında Harkov'daki cephesinin çöküşünden sonra Moskova kısmi bir seferberlik emri vermek zorunda kaldı ve 300.000 askeri silah altına aldı. Bu yeni güçler doğu Ukrayna'da, savunma pozisyonlarını güçlendirdiler ve yorgun düşmüş birimlere yardım ettiler.

Kremlin savaşın bu aşamadan sonra yaşadığı tecrübeleri analiz ederek, bazı önemli sorunları düzeltmeye başladı. Ekim ayında ise General Surovikin Ukrayna Birliklerinin komutanı olarak atandı.

Surovikin kötü bir planın üstesinden gelmek için komuta yapısını düzeltti ve taktiklerinin çoğunu değiştirdi. İlk aşamada hemen savunmaya geçti ve Herson şehrinde çekildi. Herson kentinden geri çekilmeye izin verildiğinde o kadar geç kalınmıştı ki binlerce asker ciddi risk altındaydı. Haftalarca süren yıkıcı HIMARS

saldırılarından sonra Rusya, komuta sahalarını ve birçok lojistik deposunu menzil dışına taşıyabildi.

Mayıs 2022’de, Donets Nehri’ni geçme girişimi başarısız olmasına karşılık, Kasım ayında Topçu ateşi altında kalmasına rağmen ordunun Dinyeper Nehri boyunca doğuya geri çekilmesi, daha iyi planlandığı için başarılı bir şekilde icra edildi. Bu gelişme, elde edilen tecrübelerin değerlendirilerek, Rus ordusunun ateş altındaki nehirleri geçmek gibi en tehlikeli ordu manevralarından birini gerçekleştirmede daha iyi hale geldiğine bir işaret olarak kabul edilebilir.

Rus kuvvetleri bu aşamadan sonra nihayet Ukrayna iletişimini kendi iletişimlerini kesmeden sıkıştırmayı başardılar ve özellikle Ukrayna kuvvetlerinin savaşması zor olan katmanlı savunmalar oluşturdukları güneyde, daha fazla rekabet gösterdiler.

VKS daha muhafazakâr ve daha az etkili misyonlar uçurarak uçakları boşa harcamaya devam etmek yerine Sovyet dönemi füzelerini ve İran’dan satın alınan Shaheed insansız hava araçlarını kullanarak Ukrayna hava savunmasını yıpratmaya başladı.

Ancak Ocak 2023’te Surovikin görevden alındı ve Genelkurmay Başkanı Valeriy Gerasimov Müşterek Askeri Kuvvetlerin başına getirildi. Sergey Surovikin ise Gerasimov’un yardımcılığı görevini üstlendi. Bu komuta değişikliğinin nedenleri belirsiz olsa da Kremlin’in, savunmadan ve daha önce aldığı toprakları elinde tutmaktan daha fazlasını yapmayı arzulaması temel bir sebep olabilir.

Rusya, Ocak 2023’den itibaren, anti-gemi seyir füzelerini ve hava savunma füzelerini

yeniden düzenleyerek envanterini genişletti ve Ukrayna’nın elektrik şebekesi dahil kritik altyapı tesislerini daha hassas bir şekilde vuruyor. Rus saldırıları önceki aylara göre yüzde 40 daha fazla zarar vermeye başladı.

Sonuç Olarak; Putin savaşı başlatmadan önceki hedeflerine ulaşamadı ve bu durum Putin’in hem içerde hem dışarda karizmasını olumsuz yönde etkiledi. Bunun bir sonucu olarak, Rusya’yı daha baskıcı, müdahaleci ve Batı’dan izole edilmiş hale getirdi. Putin baskıyı artırmanın yanısıra, Rusya’nın kaynaklarını giderek daha fazla zorluyor. Savaş kaynaklı federal harcamalar geçen yıl %58,7 artmış durumda. Buna bağlı olarak Rusya, Sovyetler Birliği’nin dağılmasından bu yana ikinci en yüksek bütçe açığını kaydetti.

Bütün bu yönleriyle, Rusya Sovyetler Birliği’ne giderek daha fazla benziyor. Ancak aradan geçen zamanda Rusya’da meydana gelen değişimler, Sovyetler Birliğine göre, Rusya’nın savaşın dayattığı stresleri yönetmesinin daha zor olacağını gösteriyor.

Tüm baskılarına rağmen, devlet Sovyet döneminden daha az kontrolcü. Her kuruma nüfuz edecek ve onu izleyecek tek bir iktidar partisi ve rejimi meşrulaştıracak tutarlı bir ideoloji yok. Savaşın uzaması, rejimin toplumla ve seçkinlerle, ‘siz siyasete karışmayın, devlette size karışmasın’ olarak özetlenebilecek olan anlaşmadan daha fazlasını istiyor ve toplumu savaşın arkasında durmaya çağırıyor.

Bunu sağlamak için de baskı daha fazla artırılmış durumda. Moskova, çatışmanın tartışılmasını istemiyor. Yeni yasalar çıkarılarak, “savaş” demek bile suç sayıldı ve 15 yıla kadar hapis cezası getirildi.

Anonim yayınların yazarlarını tespit etmeye yönelik yazılımlar da dahil olmak üzere internet sansürü ve gözetimi yoğunlaştırıldı. Devlet medyası ve Ortodoks Kilisesi tüm gücüyle savaş zamanı propagandasına hizmet ediyor. Ancak bu yoğun sansür, istenilen sonucu vermediği gibi Kremlin'in savaşta neyin yanlış gittiği hakkında iyi bilgi edinmesini ve rotayı düzeltme çabalarını zorlaştırıyor.

Ancak artan baskı ve propagandaya rağmen, toplumla devlet arasında devam eden anlaşma bozulmaya başladı. Rejim şimdi bu toplumun özellikle seçkinlerin memnuniyetsizliğini bastıramıyor. Tüm izolasyona ve sansüre rağmen, Devlet televizyonunda bile zaman zaman savaş hakkında eleştirel görüşler ortaya çıkıyor. Ruslar, VPN ile engellenen web siteleri de dahil olmak üzere internete erişebiliyor ve ülkeyi zorlanmadan terk edebiliyor. Savaşın başlamasından bu yana çoğu yüksek eğitimli yaklaşık bir milyon vatandaşın Rusya'dan ayrıldığı tahmin ediliyor.

Kremlin toplumda artan kaygı ve hoşnutsuzluğa karşı tamamen duyarsız değil. Rejimin Eylül 2022'de 300.000'den fazla askere alınan "kısmi seferberliği" bu kadar geç başlatması, bu kadar kısa tutması ve hapishanelerden askere alınması gerçeği Devletin halkın kaygısına karşı duyarlılığının arttığının göstergesi olarak görülebilir. Kısacası, Rusya'nın ihtiyaç duyduğu kaynaklar daha büyüktür, buna karşılık, vatandaşlarını harekete geçirme kapasitesi, Soğuk Sovyetler Birliği'ne göre daha zayıftır.

Bu aşamada Putin ortaya çıkan başarısızlık görüntüsünü telafi etmek için insan ve maddi kaynaklarını seferber etmeye odaklanmış durumda. Kremlin şimdi bir yandan güney ve doğudaki işgal altındaki varlıklarını sağlamlaştırmaya çalışıyor, diğer yandan yenilgi görüntüsünden daha

düşük seviyede de olsa bir zafer seviyesine geçebilmek için stratejisini yeniden ayarlıyor. Ancak Ukrayna'nın kararlılığı ve Batı desteği yerinde kaldığı sürece, Kremlin Ukrayna için başlangıçta hedeflerine ulaşması zor görünüyor.

Fakat yine de sonuçları tahmin etme konusunda dikkatli olunmalıdır. Savaşta, ilk raporlar genellikle yanıltıcıdır. Rusya'nın savaşı kurtarıp kurtaramayacağını zaman gösterecek. Çatışma başından itibaren öngörülemeyen bir yol izledi ve bu yüzden, Rusya'nın kampanyasında neyin yanlış gittiği konusunda aceleci yargılarda bulunmaktan ve işgalden önce Rusya'nın yeteneklerinin abartıldığı gibi şimdi de onları küçümsemekten kaçınılmalıdır.

Şu kadarı açık: 2023, Ukrayna'nın, Batı'nın ve küresel güvenliğin geleceği için belirleyici bir yıl olacak.

KAYNAKLAR

<https://www.fpri.org/article/2022/02/understanding-russias-invasion-of-ukraine/>

<https://www.iiss.org/blogs/analysis/2023/02/how-the-war-has-changed-russia>

<https://rusi.org/explore-our-research/publications/commentary/cost-war-ukraine>

<https://rusi.org/explore-our-research/publications/commentary/how-close-world-wider-conflict>

<https://rusi.org/explore-our-research/publications/commentary/uk-and-european-security-five-key-lessons-ukraine-war>

<https://rusi.org/explore-our-research/publications/commentary/russia-and-putins-latest-speech-series-unfortunate-events>

<https://www.newstatesman.com/comment/2023/02/wolfgang-munchau-western-support-ukraine-protracted-war-vladimir-putin-germany>

<https://www.brookings.edu/interactives/ukraine-index/>

<https://foreignpolicy.com/2023/02/12/the-other-ukraine-war-crimea-invasion-2014-putin/>

https://valdaiclub.com/multimedia/photos/the-ukrainian-crisis-and-its-implications-for-the-middle-east/?sphrase_id=1469277

https://valdaiclub.com/a/highlights/russia-ukraine-conflict-the-global-security-order/?sphrase_id=1469277

<https://www.foreignaffairs.com/ukraine/what-russia-got-wrong-moscow-failures-in-ukraine-dara-massicot>

Russia's War in Ukraine/ Insights from RAND

Consequences of the War in Ukraine/ NATO's Future | Insights from RAND

Putin's War Against Ukraine: The End of The Beginning, Eugene Rumer, Carnegie Endowment for International Peace

DİPLOMATİK İLİŞKİLER ve POLİTİK ARAŞTIRMALAR MERKEZİ
CENTER for DIPLOMATIC AFFAIRS and POLITICAL STUDIES

+90 216 310 30 40

info@dipam.org

+90 216 310 30 50

www.dipam.org

Merdivenköy Mah. Nur Sok. Business İstanbul
A Blok Kat:12 No:115, Kadıköy/İstanbul

YAZAR HAKKINDA

Doç. Dr. Hasan CANPOLAT, Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'nden mezun oldu. İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde yüksek lisans, Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde Doktora yaptı. 2012 yılında Kamu Yönetimi ve Siyaset Bilimi alanında Doçent unvanını almıştır.

Çatalzeytin, Mesudiye, Sivrice Kaymakamlıkları, İçişleri Bakanlığı Mahalli İdareler Genel Müdürlüğünde Şube Müdürlüğü, Mülkiye Başmüfettişliği, İçişleri Bakanlığı Strateji Merkezi Başkanlığı, Sivas ve Denizli Valilikleri görevlerinde bulunmuştur. 2008-2012 yılları arasında İçişleri Bakanlığı müsteşar yardımcısı ve müsteşar olarak, 2012-2015 yılları arasında ASELSAN yönetim Kurulu üyesi ve Başkanı olarak görev yaptı. 2017 yılında emekli olmuştur.